Proloog

Hier heette het nog: 'De Priesteres'.

het allereerste concept begon met dit proloog!

Met gebogen hoofd en diep weggedoken onder de doorweekte mantelkap, vervolgde ze vastberaden haar pad door het dichte bos. Haar schouders bogen onder het drukkende gewicht van de doordrenkte stof, maar ze ging onvermoeibaar verder. Haar blik was gefixeerd op de met modder bedekte grond, terwijl ze behendig de losliggende stenen en laaghangende takken ontweek. De regen viel onophoudelijk neer vanuit de duistere hemel.

Onzeker dacht ze terug aan het kleine meisje, dat drie dagen geleden bij de poorten van het klooster was verschenen. Achtergelaten door iemand, of verdwaald gearriveerd. Niemand wist het. De peuter droeg haar bruine lokken warrig om haar gezicht. Twee felgroene ogen keken dapper de wereld in.

→ ook hier begonnen te groen

Ze brachten haar naar het bos naast het klooster, voor haar initiatietest. Het werd al snel duidelijk dat de beproeving zwaar zou zijn. Binnen enkele uren nadat het meisje alleen was achtergelaten, sloeg het weer om. De hemel opende zich in een stortbui, vergezeld van donder en bliksem, terwijl ijzige kou het land overspoelde. Winterse sneeuw en ijzel tartte het klooster dagelijks, zelfs binnen de dikke muren van haar thuis rilden de vrouwen van de kou.

→ Deze zijn er pas bij de 4e versie uitgeschreven!

Nee, ze kon zich niet voorstellen dat het meisje de drie dagen had overleefd. → mijn 1e redacteur vond dit 'ethisch onverantwoord'

Priesteressen in spé moesten altijd eerst 3 dagen in de wildernis verblijven in een Mayan Wood.

Ze hief haar hand boven haar gezicht. Met priemende ogen keek ze voor zich uit. De doorweekte mantel plakte aan haar wangen, maar hield de regendruppels nog net uit haar gezicht. Ze hoopte dat ze het lichaam spoedig zou vinden, zodat ze naar huis kon gaan en zich binnen bij het vuur kon opwarmen.

Een plotselinge stilte overviel haar. Ze greep naar haar oren. Het oorverdovende lawaai van de storm en de vallende regen was volledig verdwenen. Een angstaanjagende stilte omhulde haar. In de verte zag ze dat het water nog steeds met bakken uit de hemel stortte, maar in een ronde

cirkel om haar heen was het droog. Het was alsof ze zich onder een onzichtbare koepel bevond.

Ze voelde de stralen water van haar natte kap en haar doorweekte krullen nog over haar gezicht stromen. Woest veegde ze het uit haar ogen, zodat ze beter om zich heen kon kijken.

Ze keek naar boven, maar er was niets te zien. Ze tuurde om zich heen, maar zag op de koepel na niets vreemds. Zorgvuldig zette ze één stap naar voren en tot haar verbazing bewoog de koepel met haar mee. Ze zette een tweede stap en merkte dat het opnieuw gebeurde... en opnieuw.

In de laatste versies hebben we haar tot de 'Gestorvene' omgedoopt.

'Maya,' slaakte ze uit. 'Allerwarmste... Wat vraagt u van mij?' Ze vouwde haar handen ineen en keek om zich heen, op zoek naar een teken van haar Heldin.

→ het hert was altijd al belangrijk!

Plots liep er een reekalf liep de koepel binnen. Priya keek toe hoe het dier zijn natte vacht uitschudde. Zijn heldere, zwarte ogen hielden haar blik gevangen. Het leek alsof het dier haar iets wilde vertellen. Met kleine stapjes wees het haar de weg.

Nog nooit eerder had Maya zich op deze manier aan haar vertoond. Niemand in het klooster, haar thuis, had ooit een ervaring meegemaakt als die waar zij zich nu in bevond. Sommigen beweerden Maya te hebben herkend in dieren die troost boden tijdens tragedie, of weersomslagen die plaatsvonden bij emotionele gebeurtenissen. Maar dit? Het leek wel een legende. Een verhaal. :-

Een sprankje hoop kwam bij haar op. Wat als dit te maken had met het peutertje? Leefde ze misschien nog? Of wilde Maya haar simpelweg begeleiden naar het levenloze lichaampje, zodat ze snel de warmte kon opzoeken? Langzaam volgde ze het jonge hert.

→ zielig, hè?

Het kleine dier stopte bij een grote boom en drukte zijn neus tegen de stam. Na een paar seconden sprong het terug de regen in, weg van de koepel. Het leek net alsof het beest uit een trance ontwaakte en schrok van Priya's aanwezigheid.

Ze hield haar omgeving nauwlettend in de gaten, alert op elke beweging, maar er was geen teken van leven. De stromende regen kletterde op de koepel en het water gleed als een gordijn naar de grond. Veel verder dan deze sluier van water kon ze niet zien. Langzaam liep ze om de dikke

stam heen, die donker en gescheurd was... Het moest wel honderden jaren oud zijn.

Aan de andere kant van de boom zag ze een gat. De eik was van binnen uitgehold. Wilde dieren, verval en de tand des tijds hadden er een schuilplaats gecreëerd. Voorzichtig knielde Priya op de grond en ze boog zich voorover in het donker van de uitholling. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en focuste zich op beweging. Misschien zag ze iets op de grond liggen.

Ik zie deze scène voor me als een film

Haar hart sloeg een slag over en als een speer trok ze zich terug. Twee kleine, glinsterende oogjes staarden haar angstig aan. Een schuddend schepseltje drukte zich zo stevig als ze kon tegen de binnenkant van de boom. Met haar armen om haar knieën getrokken maakte ze zich zo klein mogelijk.

Het was het peutertje, rillend van de kou.

De priesteres viel op haar knieën om tot haar Heldin te bidden. 'Oh Maya,' riep ze uit. 'Wat betekent dit? Wat wilt u van ons?'

Ze kroop naar het bevende meisje toe en plaatste haar hand op haar kin. Ze trok het meisje voorzichtig naar zich toe... en schrok. Het kindje had een gapende wond op haar gezicht, die van haar rechtermondhoek naar haar oor liep. Het bloeden was gestopt, maar de wond was gezwollen en rood.

Maar waar haar aandacht echt naartoe getrokken werd, waren de ogen van het meisje. Eén van de groene kijkers was hemelsblauw geworden. Het leek bijna licht te geven. Angst was duidelijk te zien in zowel het groene als het blauwe oog. Het meisje klappertandde en rilde over haar hele lijfje.

In de uitein-delijke versie gebeurt dit pas bij het visioen!

'Kom, kom,' fluisterde Priya. 'Ik neem je mee naar huis. Vanaf vandaag ben jij een Mayaanse priesteres.

Dit proloog is zó anders dan het proloog in de uiteindelijke versie van "Het hart van het woud". Talloze redactierondes, herschreven versies en lange dagen verder... ... en ik kan niet trotser zijn dan ik nu ben!